

IVN Peize werkgroep kerkuil

(Deel 7)

In dit deel, komen een aantal financiële kwesties aan de orde waarbij we nog de oude vertrouwde gulden als rekeneenheid gebruiken. Doordat eind jaren zestig de kranten vol stonden over vervuiling en lozen van industriële afvalstoffen werd er nagedacht over het feit of de naam van de vereniging daar ook niet op aangepast diende te worden. Ook wordt er in dit artikel de nodige aandacht besteed aan de vogels in onze woonomgeving. Daarbij wordt vooral ingegaan op één soort die het eind jaren zeventig en begin jaren tachtig zeer moeilijk had, namelijk de kerkuil.

Bij de vele excursies die de leden samen ondernamen werd ook hier al (ledenvergadering 11 december 1969) het carpoolen gepromoot. In deze bijeenkomst was de vergoeding voor de autobezitter één van de agendapunten. Er werd besloten dat de vergoeding voor de autobezitter, tien cent per persoon per kilometer bedroeg. Het bestuur deed hier nog een schepje bovenop door vast te stellen: mocht dit bedrag niet voldoende zijn, dan zal er uit de kas der vereniging bijbetaald worden. Voor de eigenaars van de wat grotere automobielen leek dat zeker in die tijd een lucratief handeltje.

Ook met het zoeken van kievitseieren was geld te verdienen. Zo vond op 28 maart 1970 de heer K.H.Nieboer het eerste kievitsnest met 3 eieren. Het vinden van het eerste kievitseitje werd door de burgemeester Bodegom beloond met f 5, = voor de kas van het IVN.

Vanwege de toenemende milieuvervuiling, werd in de vergadering van 8 oktober 1970 door de heer G.Rossing het voorstel gedaan of het geen tijd werd de naam van de vereniging uit te breiden met milieubescherming.

Op 16 november 1970 kwam het bestuur terug op de voorgestelde naamsverandering, hetgeen in de ogen van de leden geen genade vond. Enkele andere suggesties die in de vergadering naar voren kwamen waren toevoegingen zoals: natuur en mens en natuurbehoud. Er viel die avond geen besluit. Op de ledenvergadering van 28 januari 1971 werd met algemene stemmen besloten de naam te wijzigen in "Vereniging voor natuurbehoud en milieubeheer".

In de algemene ledenvergadering van 22 juni 1971 kwam het bestuur met het voorstel om het bestuur uit te breiden van 5 naar 7 personen.

Met algemene stemmen werd tijdens de vergadering het volgende besloten:

Het bestuur bestaat uit zeven personen en wordt gekozen voor een tijd van vijf achtereenvolgende jaren. De bestuurders treden jaarlijks af volgens een door het bestuur op te maken rooster, de aftredende (n) is (zijn) echter terstond herkiesbaar.

Door het bestuur waren de heren J.v. Bergen en H.K.Nieboer kandidaat gesteld. Er waren geen tegenkandidaten zodat beide heren met algemene stemmen benoemd werden.

In de ledenvergadering van 27 september 1971 werd voorgesteld de hoofden van de scholen te benaderen met het verzoek de kinderen aan te sporen om eikels te gaan zoeken voor de wintervoeding, de prijs werd op 10 ct per kilo bepaald. In de vergadering 9 november bleek er 300 kg eikels binnen gekomen te zijn.

Op 22 december 1971 stelde de strokartonfabriek "De Halm" uit Hoogkerk ook weer voedsel in de vorm van granen en zaden beschikbaar voor de wintervoeding.

In het voorjaar van 1981 werden de werkgroepen die allemaal iets deden voor vogels zoals Broedreservaat, Nestkasten en Draadslachtoffers samengevoegd tot één werkgroep: Vogels. De verwachting was dat er door deze bundeling beter en doelmatiger gewerkt kon worden. De contactpersoon van deze werkgroep werd Mannes Nieboer.

Een van de nieuwe taken die de werkgroep op zich nam was het lot van de kerkuilen, die nog maar moeilijk nestgelegenheden konden vinden.

Door een oproep in de Hopbel werden mensen aangespoord om hun nog aanwezige uilenborden van de boerderijen weer voor deze vogels open te stellen. Tevens werd er gevraagd wie wist waar kerkuilen verbleven, zodat door inventarisatie kon worden vastgesteld waar nestkasten geplaatst dienden te worden.

De eerste reactie kwam van Albert Luinge van de Weehorst, die wel wilde meewerken aan het open stellen van zijn uilenbord, zodat er weer broedgelegenheid voor deze uilen ontstond.

In de loop van het jaar kwam er een melding binnen dat bij Jan Kruijer op de Horst een uil boven in de schuur broedde.

Voor het maken van de uilenkasten werden in mei 1983 kisten aangeschaft en opgeslagen bij de Nedam (Groningerweg 33). Enkele leden verwerkten deze kisten tot uilenkasten.

Later bleken er ook subsidiemogelijkheden te zijn, als er maar adressen waren waar kasten geplaatst konden worden. De subsidie die de eigenaar bij SBB in Assen kreeg was f25, = per broedgeval.

In het najaar van 1983 werden de eerste 5 uilenkasten geplaatst bij: Albert Luinge op de Weehorst; fam. Advocaat aan het Hooghaar; Andries Rozema aan de Pol; Geert Staal aan het Noordse Pad en bij de fam. Oldenburger in het Achterste Wold.

De uilenkasten werden door Mannes Nieboer en Ab Hoekstra geplaatst en Albert Kosters nam schoonmaak en onderhoud van de kasten voor zijn rekening.

Eind jaren tachtig en begin jaren negentig werd het onderhoud van de kasten, door een te kort aan Peizer leden, door de Kerkuilenwerkgroep Roden gedaan. Gelukkig werd in 1992 door Joop Piek, Rob Talens en Ernst Veerman dit werk weer overgenomen, op dat moment hingen er op negen locaties uilenkasten. Het ringen van de jonge kerkuilen bleef in handen van Koen Vogt uit Roden, die dat nog altijd in deze regio doet.

Het aantal jongen is sterk aan schommelingen (voedselaanbod) onderhevig. Een goed muizenjaar is een goed uilenjaar. In 1993 werden er 18 jongen geringd, maar daarentegen werd er het jaar daarop slechts één jonge kerkuil geringd.

Vanaf 1996 bestaat de werkgroep uit Willem Hermsen, Marius Toornsma en Ben Stellink, die probeert om het aantal kerkuilen in deze omgeving op peil te houden.

Hierbij is vooral veel dank aan de eigenaren van schuren en boerderijen verschuldigd, die deze dieren gastvrijheid bieden, waarbij voorop staat dat er natuurlijk voldoende aanbod van muizen moet zijn.

Namens de Commissie 40 jaar bestaan IVN Peize,
Ben Stellink.